

a zavrhli to dřevo pryč,  
nechtíc z něho dělati nic.

Přes vodu je přeložili,  
by po něm lidé chodili,  
lávku z něho udělali,  
vůli Boží v tom neznali.

Potom, když královna Sába  
chtíc slyšeti velmi ráda  
moudrost Šalomouna krále,  
přijela k němu naschválně.

A jakž to dřevo uzřela,  
nijakž po něm jít nechtěla,  
ale radše vodou bředla  
a svého roucha pozvedla.

Podivil se Šalomoun král,  
hned se na to s pilností ptal:  
„Královno, co to nového,  
Tobě v mé zemi divného.“

„Nemohu se dovtípidi,  
proč jsi nechtěla vstoupiti  
na to dřevo, po něm jíti,  
musí to věc divná býti.“

Královna odpověděla,  
to což jest v duchu viděla:  
„Králi, pane! máš věděti,  
chci upřímně pověděti:

„Že přijdou, nastanou léta,  
že Spasitel všeho světa  
na tom dřevě má umříti,  
na něm ukřižován býti.“

„Pro jehožto smrt' nevinnou,  
kdo se k němu nepřivinou,  
zahyne jich velké množství,  
také židovské království.“

Lek' se Šalomoun té řeči,  
myslil, měl to vždy na péči,  
co má s tím dřevem dělati,  
i kázal je zakopati